

Carta do Prelado (setembro de 2015)

Na súa carta deste mes, Mons. Xavier Echevarría explica a relación que hai entre a Cruz e a alegría. Ademais, convida a intensificar, durante as próximas semanas, a oración pola familia.

13-09-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Escríbovos, despois da viaxe á República Dominicana, a Trinidad e

Tobago, e a Colombia, antes de marchar a Torreciudad para a ordenación sacerdotal de tres fillos meus, Agregados da Prelatura, e á Xornada Mariana da Familia. En primeiro lugar, desexo facervos partícipes da miña alegría e agradecemento ao Señor polos abundantes froitos espirituais que puiden ver nesa viaxe: aprendín moito e lembreivos a diario. Ao contemplar o labor apostólica neses países, pensaba que era froito daquel esconderse e desaparecer de san Xosemaría, desde os comezos, e daquel rezar, cunha fe sólida e constante, polos e as que viriamos despois. Nótase como Deus, por intercesión da Santísima Virxe e do noso Pai, impulsaba -tamén agora- a expansión da Obra.

Recorramos máis a Santa María neste tempo do ano mariano que aínda nos queda por diante. Intensifiquemos esa oración durante

este mes, con motivo do Encontro Mundial das Familias que se celebrará en Filadelfia, coa asistencia do Papa, e tamén con motivo dos actos de Torreciudad, o día 5.

Convíдовos a acudir de modo especial á intercesión do queridísimo don Álvaro: o día 15, festa das Dores da nosa Señora, agradeceremos o novo aniversario da súa elección como sucesor do noso Pai. É lóxico que nos apoiemos na súa pregaría, tamén porque impulsou con gran eficacia o apostolado no ámbito da familia.

En setembro, gústame lembrarvos dous puntos cardinales da existencia cristiá, inseparablemente unidos entre si e que deben arraigar nas nosas vidas persoais: a Cruz e a alegría. Non cabe unha alegría fonda sen que estea enraizada na entrega de Xesús no Madeiro. Así o manifesta a liturxia coa festa da Exaltación da Santa Cruz, o próximo día 14, ao

traernos á mente o cumprimento dunhas palabras do noso Señor: *Eu, cando sexa levantado da terra, atraerei a todos cara a min*[1].

Precisamente nesa festa de 1938, san Xosemaría anotou: ***Pedín ao Señor, con todas as beiras da miña alma, que me dea a súa graza para exaltara Cruz Santa nas miñas potencias e nos meus sentidos... Unha vida nova! Un resello: para dar firmeza á autenticidade da miña embaixada... Xosemaría, na Cruz! -Veremos, veremos***[2]. Unidos ao rogo a Deus do noso Pai, supliquemos sinceramente ao Señor que nos conceda a graza de encumbrar ben alta a Santa Cruz na nosa alma e no noso corpo, nas nosas potencias e sentidos, e sen medo!, porque estar moi preto da Cruz -con Cristo na Cruz, como repetiu san Xosemaría- colma de paz e de serenidade, aínda que quizá nun primeiro momento resistámonos un

pouco. Para entón resulta moi oportuno lembrar aquel punto de *Camiño: Quérelo, Señor?... Eu tamén o quero!*[3].

Esforcémonos por transmitir esta aspiración coa palabra e coa conduta: amando o sacrificio tamén cando se presente de modo inesperado, e buscándoo activamente nas cousas pequenas de cada xornada: ***In lætítia, nulla dies sine cruce***; Señor, non queremos que pase ningún día sen Cruz, sempre con gozo e con paz.

Consideremos como tratamos de empaparnos desta realidade. Naqueles momentos nos que se alza rebelde noso eu, e vemos a necesidade de negarnos a nós mesmos, levámolo a cabo con gozo? Comprendemos que esa actitude, necesaria para servir aos demais por Deus, é sinal seguro do verdadeiro amor? Entendemos que para seguir

de preto a Xesús hai que ir superando todas as manifestacións de pensar demasiado en nós mesmos?

Para que a Obra viñese á terra, o Espírito Santo levou ao noso Pai - como nos quere conducir a nós - polas sendas da mortificación e da penitencia. Non poñamos coto a estes requirimentos divinos. Pidamos a graza de deixarnos conformar a Cristo crucificado, camiño para alcanzar a verdadeira felicidade. Por iso, pregúntoche e pregúntome: amamos a Cruz?; buscámola nas circunstancias do noso camiñar cotián?; procuramos fomentar a alegría sobrenatural cando Xesús pasa ao noso lado e pídenos unha renuncia, sabendo amoldarnos ao que nos suxire na vida de piedade, no traballo, na fraternidade?

É importante que apliquemos estas consideracións non só á conduta

persoal, senón tamén no seo da vida en familia, nos fogares dos Agregados e Supernumerarios, nos ambientes onde habitualmente desenvolvémonos. A convivencia con outras persoas ofrece moitas ocasións de limar as asperezas do noso carácter, da nosa personalidade. Non me refiro ás pequenas discrepancias -inevitables cando media unha estreita convivencia-, que poden xurdir de cando en vez, pero que se arranxan pedindo perdón. Refírome ás feridas máis profundas que poden producirse no seo das familias.

O Santo Pai avísanos dun perigo que a miúdo se atopa na base da deterioración do ambiente familiar. **Cando estas feridas, que aínda son remediáveis, descóidanse, agrávanse: transfórmanse en prepotencia, hostilidade e desprezo. E nese momento poden converterse en laceraciones**

profundas, que dividen ao marido e á muller, e inducen a buscar noutra parte comprensión, apoio e consolación. Pero a miúdo estes "apoios" non pensan no ben da familia [4].

O remedio ante estas situacións, para que non degeneren en feridas case insanables, está ao alcance da man, coa graza de Deus. Repetiuno o Papa en varias ocasións, recorrendo a tres palabras: **permiso, grazas, perdón**[5].

Pedir as cousas "por favor", sen esixencias inmoderadas, sen impaciencias, é unha boa *vacúa* para previr os enfrontamentos, non só entre os cónxuxes, senón tamén nas relacións cos fillos e os demais compoñentes da familia. Hai un devandito popular que o advirte: *máis se consegue cun dedal de mel que cun barril de hiel*. Ademais, habemos de pensar que todo, na

nosa existencia, está signado pola gratuidade; non merecemos nin a existencia, nin a familia na que crecemos, nin os dotes naturais e os dons sobrenaturais recibidos... Por iso, é preciso mostrarnos agradecidos. Como se tornan fáciles as relacións entre as persoas, cando se sabe expresar sinceramente unhas "grazas" ante un detalle quizá mínimo, pero que manifesta unha actitude de verdadeiro agarimo, de dispoñibilidade xenerosa para servir! E cando nos equivocamos - por egoísmo, por rudeza, por insensibilidade-, acudamos a pedir perdón, que non supón humillación algunha, antes ao contrario, manifesta grandeza de alma.

Dou moitas grazas a deus porque, na Obra, do noso Pai aprendemos este espírito. ***Temos que meter o carácter no peto -dicía-e, por amor de Xesucristo, sorrir e facer agradable a vida aos que temos***

xunto a nós[6]. E aos esposos - consello que se pode aplicar a outras relacións interpersoais- dicíalles: ***como somos criaturas humanas, algunha vez pódese rifar; pero pouco. E despois, os dous han de recoñecer que teñen a culpa, e dicirse un a outro: perdóame!, e darse un bo abrazo... E adiante! Pero que se note que xa non volvedes ter litixios durante moito tempo***[7].

Remítome ao principio destas liñas. Temos que ser homes e mulleres de fe. Moitas persoas móstranse ás veces carentes de principios e, por tanto, necesitadas de amar a Cruz, situación que non nos debe desanimar. Aínda que traballemos nun recuncho escondido, aínda que apenas nos movamos do noso sitio, lembremos que o noso esforzo por exaltar a Cristo nos nosos sentidos e potencias, na nosa alma e no noso corpo, ten unha proxección

inimaxinable: porque é El quen
vivificará este mundo noso,
servíndose destes pobres
instrumentos que somos cada un de
nós. Non nos desentendamos, fillas e
fillos meus, deste labor. É hora -como
dicía o noso Pai- de chegarnos á Cruz
cotidianamente e pedir con forza
aquilo que san Xosemaría suplicaba
ao noso Señor con frecuencia, ao
bicar o crucifixo: ***Señor, baixa da
cruz; é hora de que suba eu.***

Oxalá veña á nosa mente moitas
veces: que faría Xesús agora? Como
se entregaría? Estou persuadido de
que a nosa pequena cruz, a túa e a
miña, tomada con determinación,
con alegría, contentos dese achado,
vólvese cauterio para as feridas do
mundo actual. Non hai aquí nada de
pesimismo: con Cristo temos fame de
dar o sabor de Deus a quen se atopan
lonxe del. Así contribuiremos ao
mejoramiento da sociedade e á
recuperación da institución familiar,

que con tanta confianza pedimos á
Virxe Santísima, especialmente o
próximo día 8 en que
conmemoramos o seu nacemento.

Con todo agarimo, bendívos e
pídevos oracións tamén polo
próximo Sínodo.

o voso Pai

+ Xavier

Pamplona, 1 de setembro de 2015.

.....

[1] *Jn* 12, 32.

[2] San Xosemaría, *Apuntamentos
íntimos*, n. 1587 (14-IX-1938); en
Vázquez de Prada, A., "O Fundador
do Opus Dei", II, p. 321.

[3] San Xosemaría, *Camiño*, n. 762.

[4] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 24-VIN-2015.

[5] Cfr. Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 13-V-2015.

[6] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 4-VIN-1974.

[7] *Ibid.*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-setembro-
de-2015/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-setembro-de-2015/) (22-02-2026)